

[Christmas Møller.]

liget, naturligvis, derom er vi jo enige. Men jeg har virkelig aldrig sagt, at der ikke var et Flertal derfor, det var der jo, nemlig det daværende Regeringsflertal i dette Ting og saa Partiet Venstre. Det, jeg sagde til den højtærede Statsminister, var dette, at jeg gik ud fra, at den højtærede Statsminister eller hans Regering naturligvis ikke vilde foretage sig Handlinger med Hensyn til Kronen uden om Rigsdagen, først og fremmest naturligvis Folketingets Flertal. Men i øvrigt mener jeg, at jo mindre Debat om Kronespørgsmaalet des bedre. Den Overenskomst, vi for nylig har set afsluttet i Jernet, er, synes jeg, et Udtryk for, at der ikke er noget formaalstjenligt i den Debat, der saa ofte finder Sted om dette.

Jeg forstaaer den højtærede Statsministers Udtalelse saaledes, at han vil gøre, hvad han kan, for at vi kan faa en Dokumentation for, hvad der er sket. Om den højtærede Statsminister saa foretrækker den ene Farve eller den anden, skal jeg ikke blande mig i; jeg er selv farveblind, saa i den Forstand kan det være mig ligeegyldigt, hvis blot jeg faar Dokumentation fra de paagældende Ministre. Jeg forstaaer ogsaa, at vi faar en Dokumentation angaaende Prisudviklingen. Den højtærede Statsminister er oven i Købet skuffet, denne Gang ikke over mig, men over andre, over, at han ikke har faaet en saa god Redegørelse, som han kunde ønske — jeg kunde næsten sige det paa den Maade: ikke har faaet noget, han kunde bruge endnu, men det kan jo være det kommer. Blot vi faar — hvad jeg gaar ud fra — en objektiv og saglig Redegørelse for Stillingen, og for saa vidt maa vi jo angaaende alt dette afvente Udviklingen og se, hvad disse Redegørelser siger. Og jeg har maaske Lov til i al Beskedenhed at sige, at det er ikke mig, der har taget Forskud; hvis der er nogen, der har taget Forskud i denne Sag, tror jeg, de er at finde andetsteds.

Men dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Statsminister, som sagde, at det, der var det vanskelige ved en saadan Hvidbog om Forholdene, var, at hvad der var foregaaet i Regeringen, kunde ikke komme med. Det undrer mig meget, at den højtærede Statsminister kan sige, at det maaske oven i Købet var tvivlsomt, om jeg i London maatte godkende Betalingsoverenskomsten. Derom er der overhovedet ingen Tvivl. Betalingsoverenskomsten var vedtaget i Regeringen, længe inden Nationalbankdirektøren, Minister Wærum og jeg ca. den 25. Juli tog til London, Betalings-

overenskomsten 19,34 vedtaget og Bemyndigelse givet til vor Minister i London, Grev Reventlow, til at underskrive. Det tror jeg ikke, der kan være den fjerneste Tvivl om, og dér, maa jeg have Lov at sige, husker Statsministeren forkert. Den højtærede Statsminister vil sikkert ogsaa give mig Ret i, at han har husket forkert, for der er i denne Betalingsoverenskomst, som han ikke har gjort noget for at ændre, en Paragraf — nu er det hele ændret igen ved Tilslutning til Bretton Woods-Overenskomsten — om, at man kunde ændre de 19,34, man skulde blot give det Varsel, som man selv mente var nødvendigt. Altsaa, højtærede Statsminister, derom er der ingen Tvivl.

Med Hensyn til det andet Punkt, angaaende Landbrugspriserne, vil jeg gerne sige, at det, jeg altid har hævdet, og det, jeg ogsaa har villet hævde her, er, at det er en historisk Kendsgerning, at daværende Indenrigsminister og den daværende og nuværende Landbrugsminister ikke forhindrede den Aftale, jeg havde afsluttet angaaende Englandsoverenskomsten. Det kunde de have gjort. Jeg bryder mig aldrig om at appellere til nogen, men jeg kan sige over for det høje Ting — den personlige Bemærkning maa jeg vel have Lov at gøre, saa haardt som jeg er blevet angrebet i denne Sag —, at det altid er mig meget magtpaaliggende at være fuldstændig loyal, og derfor holdt jeg ved daglige Breve Statsministeren underrettet. Da jeg kom hjem den 2. August om Aftenen, relativt sent, fordi vi havde Flyveuheld, og der praktisk talt ingen Tid var til at tale med Statsministeren — det var den Aften, vi skulde sige Farvel til General Dewing, saa det var naturligvis en Lejlighed af festlig Karakter, hvor det simpelt hen var nødvendigt, at Ministeren var til Stede, og jeg kunde kun veksle nogle faa Ord med Statsministeren om Sagen —, gik jeg aldeles omgaaende til Statsministeren og sagde: jeg har gjort dette, det kan naturligvis diskuteres, ikke Betalingsoverenskomsten, men Landbrugspriserne; og det har jeg gjort, fordi jeg mente, vi maatte have det frem til en Afgørelse; men det maa Statsministeren være klar over, at hvis man mener, det er forkert, maa jeg trække mig tilbage. Det gjorde jeg aldeles omgaaende. Jeg appellerer ikke til nogen om at give Tilslutning, for jeg ved det, jeg overvejede det meget nøje hjemme, og i Ministermøderne — naturligvis ikke i det Møde, hvor der var fremmede til Stede, vi andre var jo Kammerater, som satte saa overordentlig stor Pris paa hinanden og